

# Standra kerültek újra a boldog idők megmaradt konflisai

**Tizenkilenc konfliskocsis kapott újra helyfoglalási engedélyt  
a fővárostól a Rombach ucca és Dob ucca sarkára**

Mintha visszatért volna a boldog, derűs békeidők egy darabja: a pesti uccán feltűntek újra a konflisok. Évek óta instanciáznak a régi bérkocsiiparosok a városháza közlekedési ügyosztályán, hogy üzembe állíthassák a forgalomból kivont kocsijukat, amelyeket kiszorított a pesti uccák aszfaltjáról a megváltozott idők járműve: a taxi. Annakidején, amikor meghúzták a lélekharangot a konflisok felett, a régi bérkocsisoknak három lófogatú rendszámot kellett beszovaltatniuk, hogy autótaxi engedélyhez jussanak. Sokan azonban nem tudták megszerezni a három rendszámot és a főváros megengedte ezeknek a bérkocsisoknak, hogy lakásukról előzetes rendelésre alkalmi fuvarokat vállalhassanak. Ebből azonban ma a gazdasági depresszió éveiben nem tudnak megélni a bérkocsisok és évek óta jártak a főváros uraihoz, a rendőrség illetékes funkcionáriusaihoz, hogy újra kiállhassanak „ceig”-jeikkel az uccára. Hosszú kilöncselés és küldöttségjárás után most a főváros megengedte, hogy a Rombach ucca és a Dob ucca sarkán kiállhassanak a „standra” konflisaikkal a régi bérkocsisok. Tizenkilenc ilyen bérkocsis kapott engedélyt. Azok, akiknek most is van autótaxi-engedélyük, nem kaptak a fővárostól területfoglalási engedélyt, csak azokkal tettek kivételt, akik nagyon rászorulnak arra, hogy ismét fuvarozhassanak.

— Máltányosság alapon történt az engedély megadása — mondja Baksa János főkapitányhelyettes, a rendőrség közigazgatási osztályának vezetője —, a főváros és a rendőrség is segíteni akart a bérkocsisipar emez utolsó mohikánjain, akiknek nincs pénzük taxi megszerzésére, megöregedtek és nem tudnak már más pályán elhelyezkedni. Kontingentáltuk a forgalomba állítható konfliskocsik számát, mert a most kiadott engedély nem jelenti azt, hogy rendszeressé válik ilyen engedélyek kiadása. Az a tizenkilenc ember, aki most megkapta az engedélyt, kiállhat majd a standra, de ha el is tűnik egy-egy közülük, új engedélyt nem adunk ki.

## Látogatás a standon

Meglátogattuk a Dob ucca és Rombach ucca sarkán, az új „standon”, a konfliskocsisokat, a most kiadott engedélyek boldog tulajdonosait.

Meg vannak elégedve a főváros engedékenységével, csak azt szeretnék, ha a forgalmasabb útvonalra is kiállhatnának.

— Nagy szegénységben voltunk mi, kérem szépen — mondja a legöregebb konfliskocsis, Benke Pali bácsi —, jórészt túl vagyunk a hatvanon, én magam hatvanhat éves vagyok, segéd voltam régebben és mikor befellegzett a konflisiparnak, nem adtam el a ceigomat. Alkalmi fuvarozást vállaltam, éppen úgy, mint társaim. Állandó törzsvendégeink voltak, akik egy napra vagy egy hétre kibérelték a kocsit, odaálltunk a ház elé és naphosszat fuvaroztuk őket. De kinek van ma már pénze törzsfuvarra? Elmaradoztak a régi vendégek. Sokszor napokig nem akadt dolgunk. Az emberek azt se tudták, hogy vannak még konflisok.

— Pedig, kérem szépen — mondja és felsóhajt — a közönség szeret minket. Mingyárt első nap sokan jöttek hozzánk, mosolyogtak és örültek, hogy újra beülhetnek a régi jó konflisokba. Tessék megnézni, van szebb dolog ennél, mint egy ilyen konflis-fogat?

Végigkalauzol a standon, büszkén mutogatja a feketére lakkozott kocsikat, a gondosan megkefélt lovakat. Kilenc kocsi áll éppen a sarkon, várják a vendéget, toldozgatnak, foltoztatnak a szerszámokon, bol-

dogok és derűsek, hogy újra „a mesterségükben” vannak.

— Hiába — magyarázza a hatvanöt éves Gulyás bácsi —, az emberek nem felejtették el még bennünket. Mikor idejöttem a standra, útközben egy aranyevikkes, fehérszakállas öregúr kiáltott rám:

— Jani bácsi, álljon meg! Maga még él? Van még konflis egyáltalán Budapesten?

— Nagyon megörült, amikor felfedezett, valamikor „stammvendégem” volt. A bankból, ahol tisztviselősödött, minden délután én vittem ki a lizsébe. Azóta már igazgató, csak egy kicsit megöregedtünk, elkoptunk mind a ketten, ő is, én is. Ez a régi vendégem volt az első fuvarom és mintha a Ferkó a lovam is megérezte volna, olyan frissen, jó kedvűen szaladt, hogy azt hittem, megöregedtem és visszafatalodott.

## Ujházi Ede, Bródy Sándor, Ady Endre és Krúdy Gyula kocsisai...

Körénk gyűlnek a konfliskocsisok, régi történeteket beszélnek el, felelevenítik a múltat, amikor egy jókedvű és áldott ország gazdag fővárosában pattintgatták büszkén ostoraikat.

— Nem igaz az, kérem — magyarázza az egyik deresedő hajú kocsis —, hogy szégyen volt konflison járni és az urak csak fiákeren kocsiztak ki. Ujházi művész úr, Bródy Sándor úr majdnem mindig konflison kocsiztak ki, én fuvaroztam őket és ha kijöttek a standra, mindegy volt, akárki állt előttem, engem választottak ki a sorból.

— Azután Ady úr, az is mindig konflison ment haza hajnalutájban — bólint rá egy másik. — Sokszor órákig vártam a „Három holló” előtt, amíg kijön és beül a kocsimba. „Lassan hajtson, Tóni — mondta mindig —, mert nem szeretem a gyorsaságot.” Mindegy volt neki, hogy merre megyünk, rám bízta. Szeretett így hajnalban lassan, tempósan kocsikázni. Lehúnyta a szemét, de ébren volt mindig, észrevettem rajta. Mikor már egészen kivilágosodott, akkor kiadta az utasítást: „Na, Tóni, gyérünk haza, most tegyük el magunkat holnapra.”

Az írók közül Krúdy Gyulát emlegetik még sokat.

— Krúdy úr — mondja az egyik kucsmás kocsis — hol konflison, hol fiákeren járt. Árpi volt a kedvenc fiákerese, ha meg konflison ment, engem rendelt a borozó elé. Ilyenkor tudtam, hogy veszített a kártyán, de azért mindig jó borraivalót adott. Őt szerettem legjobban az utasaim között, meg a Bothmer bárót. Borzalmasan erős ember volt a báró, egyszer megfogta a kocsim kerekét és a ló nem tudott elindulni.

## Boldog idők tanúi...

Egyikük Kürty Kláráról beszél.

— Egyszer előadás után az én kocsimba ugrott be a művész — mondja —, fáradt volt és haza akart menni pihenni. De nem jutottunk tovább a Rákóczi útnál, megismerték az emberek, hogy a Kürty művész — a kocsimban, kifogták a lovamat, úgy kellett vezetnem a kocsit után.

Mennyi érdekes, kedves, derűs jelenet elevenedik fel itt a standon! Rajongva, áhitattal beszélnek a Pittli-bárokról, a mai lokálok ösről. A standmesterről, aki a kocsikat rendben tartotta és megitta a „pittliből” a lovakat. A standmester egyúttal alkalmi mixer is volt, tele volt a zsebe konyakos, pálinkásüvegekkel és a Pittli-bárnak nemcsak a kocsisok, hanem sokszor a vendégek is fogasztói voltak.

Mennyi soha meg nem örökölt kedves jelenetet tudnak elmesélni régi utasaikról, a tatárfejű Szemere Miklósról, de genere Huba,

a joviális, mindig derűs Vázsonyi Vilmosról, a pepitanadrágos Podmaniczky báróról, a mulatóskedvű bácskai nábobról, Dunabácskai nábobról, Dungyerszkyről, aki egy hajnali mulatozás után külön kocsin vitette a kalapját, a botját, a pincéreket, a cigányokat és végül az oldalán az orfeum egyik csillagával, saját magát. Pincérek álltak a lépcsőn, töltötték a bácskai nábob poharába a drága gyöngyöző pezsgőt, egy másik kocsin húzta a banda és senki sem botrányozott meg ezen a hajnali rendezvényen.

## Optimista hangulat a standon...

Érdekes ember a kocsisok között Schwartz Gyuri bácsi, aki arra a legbüszkébb, hogy egykor ő volt a rendőri riporterek állandó fuvarosa.

— Nem mozdultam el én, kérem szépen semmi pénzért sem munkaidő alatt a rendőrség elől. Ott voltam minden nagy gyilkosságnál és tüznél. Szerettem a szerkesztő urakkal együtt menni, mert nagyon jól esett, hogy én egy fél nappal előbb tudok mindent, mint mások. Már a lovam is beleszerelmeskedett a rendőri riporterek urakba, mert, ha hallotta, hogy szírenázik a tűzoltókocsi, magától megindult. Egyszer össze is tört a ceigomat...

— Mennyit keresnek most? — kérdezzük.

— Az első napok még csendesek, nem lehet tudni, mit hoz a jövő, mit fogunk keresni. Van olyan nap, hogy csak egy pengőt keresünk, de van úgy, hogy 6—8 pengőt is. A lótarítás két-három pengőbe kerül naponta, hát csak eltengődünk valahogy. De jön majd a tavasz, a szerelmesek jobban szeretnek bennünket, mint a taxikat. Nem megyünk olyan gyorsan és nem vagyunk olyan drágák. Mert mit lehet, kérem, elmondani addig, amíg az ember autón eljut a Millenniumi oszloptól a Víztoronyig? Amíg egy konflis végigmegy a Stefánián, addig nyugodtan össze lehet venni és ki is lehet békélni.

Szeretettel megsimogatja a kocsi bőrülését és ezt mondja sóhajva:

— De sok szép házasság született meg, kérem szépen, ebben a kocsimban!

Most félbeszakad a beszélgetés, egy „vendég” jön. Pali bácsi fürgén felugrik a bakra, megrántja a gyeplőt és pattint egyet az ostorával. Túl van a hatvanötön, de azért büszkén és egyenesen ül a bakon. Úgy néz ki, mint egy degradált hadvezér, aki visszakapta a régi rangját...

Abonyi Gyula